

Sygn. akt II K 1436/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Wojciech Langer**

Protokolant: Katarzyna Szczygieł

przy udziale Prokuratora Bartosza Gorzuli

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2021 roku

sprawy **J. T. (1)**

syna B. i K. z domu T.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 października 2019 roku w N. w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas podjętej zmiany kierunku jazdy „w lewo” na skrzyżowaniu ulic (...) nie zatrzymał się oraz nie dokonał należytej obserwacji drogi, wymusił pierwszeństwo przejazdu i wjechał przed prawidłowo nadjeżdżającego rowerzystę czym spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w wyniku którego M. K. (1) doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu nerki prawej z jej rozkawałkowaniem, uszkodzenia więzozrostu barkowego po stronie prawej – zwichnięcia w stawie obojczykowo barkowym drugiego stopnia,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

I. **uznaje** oskarżonego J. T. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 kk i za to na mocy powołanego przepisu **wymierza** mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 kk **warunkowo zawiesza** oskarżonemu J. T. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 2 kk **zobowiązuje** oskarżonego J. T. (1) w okresie próby do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego M. K. (1) w terminie 30 (trzydziestu) dni od uprawomocnienia się wyroku;

IV. na mocy art. 46 § 2 kk **orzeka** oskarżonemu J. T. (1) środek kompensacyjny w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonego M. K. (1) w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych;

V. na zasadzie art. 624 § 1 kpk **zwalnia** oskarżonego J. T. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VI. na zasadzie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk **zasądza** od oskarżonego J. T. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. (1) kwotę 1.440 (tysiąc czterysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1436/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. T. (1)	W dniu 25 października 2019 roku w N. w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) podczas podjętej zmiany kierunku jazdy „w	

		<p>lewo” na skrzyżowaniu ulic (...) nie zatrzymał się oraz nie dokonał należytej obserwacji drogi, wymusił pierwszeństwo przejazdu i wjechał przed prawidłowo nadjeżdżającego rowerzystę czym spowodował nieumyślnie wypadek drogowy w wyniku którego M. K. (1) doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu nerki prawej z jej rozkawałkowaniem, uszkodzenia więzozrostu barkowego po stronie prawej – zwinięcia w stawie obojczykowo barkowym drugiego stopnia</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżony J. T. (1) w dniu 25 października 2019 roku około godz. 10 rano poruszał się samochodem marki N. (...) o nr. rej. (...) ulicą (...) w N. w kierunku ulicy (...), która posiadała pierwszeństwo przejazdu. Podporządkowanie ulicy (...) na kierunku wjazdu samochodu oskarżonego było poprawnie oznakowane znakami poziomymi oraz pionowymi. Tego dnia warunki atmosferyczne były dobre, było słonecznie, zaś jezdnia była sucha.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia J. T. (1)</p> <p>zeznania M. K. (1)</p> <p>zeznania M. P. (1)</p> <p>zeznania P. Ź. (1)</p> <p>zeznania G. D. (1)</p> <p>zeznania N. S.</p> <p>protokół oględzin miejsca wypadku oraz protokół oględzin pojazdu</p> <p>protokół badania trzeźwości J. T.</p> <p>protokół oględzin pojazdu</p>	<p>103,139 na odwrocie-140</p> <p>35, 140 na odwrocie-141</p> <p>30, 141 na odwrocie</p> <p>42, 141 na odwrocie-142</p> <p>48, 142</p> <p>40</p> <p>3-13</p> <p>21</p> <p>22-23</p> <p>77-96</p>	

<p>J. T. (1) dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...), chcąc zrealizować na skrzyżowaniu manewr zmiany kierunku jazdy w lewo, zwolnił, jednakże nie dokonując dokładnej obserwacji przestrzeni ulicy (...) wjechał na wskazaną ulicę.</p>	<p>opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego</p>		
<p>W tym samym czasie ulicą (...) w N. w kierunku od ulicy (...) w stronę ul. (...) poruszał się rowerem pokrzywdzony M. K. (1). Dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...) zauważył, że z jego prawej strony samochód terenowy, który mimo obowiązku zatrzymania się i przepuszczenia rowerzysty, powoli wjeżdża na ul. (...). Chcąc uniknąć kolizji podjął on manewr ominięcia samochodu N. (...) z jego lewej strony. Wskazany manewr okazał się jednak nieskuteczny (oskarżony bowiem nie zatrzymał pojazdu). Pokrzywdzony otarł się o przedni zderzak samochodu w/w, a następnie przewrócił się na jezdni.</p>	<p>częściowe wyjaśnienia J. T. (1) zeznania M. K. (1) zeznania M. P. (1) zeznania P. Ż. (1) zeznania G. D. (1) zeznania N. S. protokół oględzin miejsca wypadku oraz protokół oględzin pojazdu protokół badania trzeźwości J. T. protokół oględzin pojazdu opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego</p>	<p>103, 139 na odwrocie-140 35, 140 na odwrocie-141 30, 141 na odwrocie 42, 141 na odwrocie-142 48, 142 40 3-13 21 22-23 77-96</p>	
<p>Bezpośrednio po zdarzeniu – oskarżony wyszedł z auta, zaś świadkowie zdarzenia wezwali na miejsce pogotowie ratunkowe, równocześnie udzielając pierwszej pomocy oskarżycielowi posiłkowemu. Pod</p>	<p>częściowe wyjaśnienia J. T. (1) zeznania M. K. (1) zeznania M. P. (1) zeznania P. Ż. (1) zeznania G. D. (1)</p>	<p>103, 139 na odwrocie-140 35, 140 na odwrocie-141 30, 141 na odwrocie 42, 141 na odwrocie-142 48, 142 40</p>	

<p>wpływem sugestii jednego ze świadka odnośnie blokowania swobodnego przejazdu ulicą (...) przez pojazd oskarżonego – J. T. (1) przestawił swój samochód.</p> <p>Po przewiezieniu pokrzywdzonego do szpitala na oddział ratunkowy, oskarżony przez pewien czekał na przyjazd Policji. Mając jednakże na uwadze, że na miejsce nie przybyły żadne służby – udał on się do swojego miejsca zamieszkania.</p>	<p>zeznania N. S.</p> <p>protokół oględzin miejsca wypadku oraz protokół oględzin pojazdu</p> <p>protokół badania trzeźwości J. T.</p> <p>protokół oględzin pojazdu</p> <p>opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego</p>	<p>3-13</p> <p>21</p> <p>22-23</p> <p>77-96</p>	
<p>Na skutek wypadku, M. K. (1) doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci urazu nerki prawej z jej rozkawałkowaniem, uszkodzenia więzozrostu barkowego po stronie prawej – zwknięcia w stawie obojczykowo barkowym drugiego stopnia. Opisane obrażenia stanowiły dla w/w chorobę realnie zagrażającą życiu, są więc takimi o jakich mowa w art. 156 § 1 k.k.</p>	<p>Opinia sądowo-lekarska dot. obrażeń M. K.</p>	<p>59</p>	
<p>Oskarżony J. T. (1) jest żonaty, nie posiada nikogo na utrzymaniu, posiada wykształcenie zawodowe – stolarz, emeryt. Jest właścicielem nieruchomości, nie karany. Według oświadczenia nie leczony psychiatrycznie,</p>	<p>Dane o oskarżonym</p> <p>Karta K.</p>	<p>110,140 na odwrocie</p> <p>107</p>	

neurologicznie przeciwalkoholowo. ani			
o.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	częściowe wyjaśnienia J. T. (1)	Przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego - Sąd miał na uwadze, że poza okolicznościami niespornymi takimi jak: warunki pogodowe, kierunek jazdy, fakt przewrócenia się rowerzysty na jezdnię i wezwania pogotowia ratunkowego - Sąd co do meritum sprawy nie mógł z depozycji w/w uczynić podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, o czym jednakże będzie poniżej.	

Odrębnej natomiast analizie należy poświęcić wyjaśnienia oskarżonego dot. jego zachowania bezpośrednio po zaistniałym zdarzeniu. Otóż, analizując osobowy materiał dowodowy sąd nie ma żadnych wątpliwości, że depozycje J. T. we wskazanym zakresie są wiarygodne. Mianowicie, oskarżony w toku całego postępowania konsekwentnie wskazywał, że widząc leżącego na jezdni rowerzystę – zatrzymał swój pojazd i podszedł do niego. Dodał, że przybyli na miejsce świadkowie – wezwali pogotowie, natomiast po udzieleniu pomocy pokrzywdzonemu przez załogę karetki i zabraniu go do szpitala na oddział ratunkowy - sam czekał na przyjazd policji „po zdarzeniu czekałem z tym drugim panem na Policję około pół godziny. Nikt nie przyjechał. Pan z tamtego samochodu odjechał” (k. 139 na odwrocie). Oskarżony dodał nadto, że przekonany był, że w sytuacji w której ktoś wzywa karetkę do wypadku komunikacyjnego, automatycznie informowana jest Policja. Forsowana przez oskarżonego wersja we wskazanym zakresie została potwierdzona w pełni przez słuchanych w sprawie świadków. I tak,

		<p>M. P. (1) podkreśliła, że kierowca terenowego samochodu podszedł do pokrzywdzonego „do momentu kiedy pogotowie było na miejscu ten mężczyzna również tam był i czekał” (k. 30 na odwrocie). Z kolei G. D. (1) wskazał „ten mężczyzna z zielonej terenówki wtedy był z nami, nie uciekł z miejsca zdarzenia (...) do momentu jak ja byłem na miejscu mężczyzna z zielonej terenówki również tam był” (k. 48).</p>	
	<p>zeznania M. K. (1)</p>	<p>Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego M. K. (1). Treść tych zeznań, nie dały żadnych podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Zeznania te są spójne, logiczne i w pełni korespondują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Pokrzywdzony konsekwentnie podał ten sam przebieg zdarzenia, opisując zachowania osób biorących w nim udział i nie wypowiadając się o rzeczach, których nie widział, względnie których nie pamięta. Zeznania jego korespondują z opinią biegłego odnośnie doznanych w wyniku zdarzenia obrażeń, jak również opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego. Nie podważa w żaden sposób wiarygodności tych zeznań natomiast to, że np. pokrzywdzony nie były w stanie dokładnie opisać</p>	

		<p>szczegółów przebiegu zajścia bezpośrednio po jego uderzeniu o samochód. Trzeba bowiem pamiętać, że całe zdarzenie cechowało się pewną dynamiką, akcja dość szybko się zmieniała i trwała raptem kilka minut, zaś pokrzywdzony poniósł poważne obrażenia ciała. Niewątpliwie miało to wpływ na jakość zapamiętanych pobocznych okoliczności zdarzenia. Odnosnie meritum sprawy zeznania pokrzywdzonego były jednak cały czas konsekwentne i dlatego stanowiły one dla sądu podstawę poczynionych ustaleń, zwłaszcza że w całości zostały potwierdzone przez samego oskarżonego.</p>	
	zeznania M. P. (1)	<p>Sąd oceniając zeznania analizowanego świadka miał na uwadze, że jest ona jedyną osobą, która obserwowała zdarzenie od samego początku – w więc od momentu rozpoczęcia manewru skrętu w lewo przez oskarżonego. Co istotne, miała możliwość pełnego zaobserwowania zaistniałego zdarzenia drogowego, albowiem - jak sama przyznała- siedziała ona wysoko na miejscu pasażera w pojeździe dostawczym. Podkreślić należy również, że M. P. swoje zeznania złożyła raptem kilka dni po zdarzeniu, a jej relacja była szczerą, spontaniczną</p>	

		<p>i nie obarczona wpływem czynników obiektywnych, takich jak upływ czasu, jak też czynników subiektywnych, jak wpływ innych osób.</p>	
	<p>Zeznania N. S., P. Ż. (1), G. D. (1)</p>	<p>Przechodząc do analizy zeznań N. S., P. Ż. (1) i G. D. (1) sąd miał na uwadze, że świadkowie Ci pomimo faktu, że byli w pobliżu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania w swoich zeznaniach szczerze przyznali, że zaobserwowali zdarzenie dopiero po uderzeniu pokrzywdzonego przez nadjeżdżający samochód. Jak wskazał P. Ż. w pewnym momencie usłyszał dobiegający huk ze strony jezdni, jak również krzyk, co przykuło jego uwagę. G. D. (1) natomiast zeznał, że dojeżdżając do skrzyżowania ulicy (...) zaobserwował leżące na jezdni rowerzystę. W dalszej kolejności, zatrzymał on swój pojazd i wraz z świadkiem N. S. udzielili pokrzywdzonemu pomocy. G. D. przyznał, że to właśnie on polecił kierowcy terenowego samochodu, aby przestawił pojazd, w celu udroźnienia ruchu. Wszyscy analizowani świadkowie potwierdzili, że podczas udzielania pomocy pokrzywdzonemu – kierowca samochodu terenowego był na</p>	

		<p>miejscu, nie opuszczając go.</p> <p>W ocenie Sądu analizowani świadkowie starali się złożyć rzetelną i obiektywną relację, nie ukrywając, że wiele szczegółów zdarzenia nie pamiętają, lub nie widzieli, co oczywiście – ze względu na specyfikę zdarzenia – nie wpłynęło na ocenę ich wiarygodności.</p>	
1	Opinia biegłego w zakresie techniki samochodowej	<p>Sąd oparł swoje ustalenia faktyczne w sprawie na opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że opinia ta została wydana przez biegłego dysponującego wiedzą specjalistyczną, po wnikliwej analizie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji, opierając się na dostępnym materiale rzeczowym, jak również dowodach osobowych materiału aktowego, z których biegły wyselekcjonował wątki techniczne i osobowe. Jest ona kategoryczna, pełna, rzeczowa i logiczna, biegły w dostateczny i przekonujący sposób uzasadnił zajęte stanowisko, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw do jego kwestionowania. Również z punktu widzenia wskazań wynikających z zasad logiki i zasad doświadczenia życiowego sąd nie znalazł podstaw</p>	

		do kwestionowania wniosków opinii, nie czyniły tego również strony postępowania.	
1	Opinia sądowo-lekarska dot. obrażeń M. K.	Sąd uznał również za wiarygodną opinie biegłego J. M. odnośnie charakteru obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego i czasookresu naruszenia czynności narządu ciała, tym bardziej że w toku sprawy nie zgłaszały do niej żadnych zastrzeżeń strony postępowania.	
1.	protokół oględzin miejsca wypadku oraz protokół oględzin pojazdu protokół badania trzeźwości J. T. i M. K. protokół oględzin pojazdu karta karna	Nie budzą wątpliwości i są dla sądu przekonywujące również pozostałe dowody (z dokumentów) zgromadzone w niniejszej sprawie, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez uczestników postępowania, w tym oskarżonego J. T.. Wyżej wymienione dowody nie zawierają sprzeczności i tworzą ze sobą logiczną całość. Zwłaszcza protokoły badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, czy też protokoły oględzin pojazdów i protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, które zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w sposób całkowicie zgodny z obowiązującymi w tym zakresie normami prawa, odzwierciedlają niewątpliwie obiektywnie przebieg czynności i	

		<p>wskazują pewne wyniki badania, jak również pewne ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Dokumenty wykonane zostały zgodnie z przepisami prawa, nie były podważane przez strony i brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.</p>	
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
I	<p>częściowe wyjaśnienia J. T. (1)</p>	<p>Cała linia obrony oskarżonego sprowadzała się do twierdzenia, że pokrzywdzony ponosi wyłączną winę za powstałe zdarzenie komunikacyjne. Twierdzenia oskarżonego mają dowieść tego, że w dniu zdarzenia zachował należyłą ostrożność - jak bowiem wskazywał słuchany przed Sądem - kiedy dojechał do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), zatrzymał się, albowiem zaobserwował, że z prawej strony jedzie samochód, natomiast z lewej - rowerzysta. Podkreślił, że nie wjechał na jezdnię, a jedynie „ruszyłem z metr, bo nie widziałem zza ogrodzenia”, „ja ruszyłem</p>	

metr i stanąłem, wtedy patrzę rowerzysta się przewrócił i leży” (k. 139 na odwrocie). Zdaniem oskarżonego, pokrzywdzony zatrzymał się o krok od przedniego koła jego samochodu, zaznaczając, że nie doszło do żadnego kontaktu między rowerzystą a jego pojazdem.

Zgoła inaczej sytuację tę relacjonował natomiast pokrzywdzony M. K. (1). W/w swoich zeznaniach wskazywał bowiem, że zbliżając się do skrzyżowania z ulicą (...) zaobserwował stojący samochód terenowy z prawej strony, który oczekiwał na włączenie się do ruchu w jego lewą stronę (w stronę ul. (...)). Pokrzywdzony zaznaczył, że będąc tuż przed przejściem dla pieszych, wskazany pojazd zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo, wjeżdżając tym samym na ulicę (...). Oskarżyciel posiłkowy dodał, że chcąc ominąć samochód, a co za tym idzie - uniknąć zderzenia, odruchowo zaczął zmieniać tor ruchu w kierunku lewym. Powyższy manewr nie przyniósł jednakże skutku, albowiem pojazd oskarżonego nie zatrzymał się, natomiast pokrzywdzony uderzył swoim prawym bokiem w samochód J. T..

W tym miejscu należy podkreślić, że bezpośredni świadkowie zdarzenia potwierdzili wersję zaprezentowaną przez pokrzywdzonego. Wszak M. P. (1) w sposób kategoriyczny w toku całego postępowania wskazywała, że w momencie w którym pojazd terenowy rozpoczął manewr skrętu w lewo, równocześnie do przejścia dla pieszych na ul. (...) (tuż przed skrzyżowaniem z ul. (...)) zbliżał się rowerzysta. Powyżej wskazany świadek w sposób stanowczy zeznała, że doszło do zderzenia rowerzysty z pojazdem: "rowerzysta uderzył w zielony pojazd – uderzył w jego lewy przedni narożnik" (k. 30 na odwrocie).

Również poniekąd zeznania P. Ż. wskazują na powyższe. Podniósł on bowiem, że pomimo tego, że nie widział momentu zderzenia rowerzysty z samochodem w - usłyszał dobiegający huk ze strony jezdni, jak również krzyk, co przykuło jego uwagę.

Wreszcie, należy mieć na uwadze, że zachowanie zarówno oskarżonego, jak również pokrzywdzonego zostało poddane analizie biegłego z zakresu ruchu drogowego, zaś wnioski wskazanej opinii nie pozostawiają wątpliwości, że to zachowanie kierującego pojazdem

		<p>N. (...) stanowiło zasadniczą i jedyną przyczynę wypadku. Ze strony rowerzysty M. K. (1) nie zaistniało naruszenie przepisów ruchu drogowego (k. 96).</p> <p>Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż wyjaśnienia złożone przez J. T. o takiej treści zostały złożone wyłącznie na użytek niniejszego postępowania, celem stworzenia jak najkorzystniejszej sytuacji procesowej. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z grożącej odpowiedzialności karnej za postępowanie, którego się dopuścił i dlatego w składanych wyjaśnieniach starał się jak najbardziej udowodnić brak ze swojej strony negatywnego zachowania. Sąd ocenił te wyjaśnienia jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za własne zachowanie.</p>	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>I</p>	<p>J. T. (1)</p>

<p>Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Zgodnie z art. 177 § 2 k.k. kto, naruszając chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 156 § 1 k.k., podlega karze pozbawienia wolności do lat 8. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zaliczyć należy szerokie spektrum reguł postępowania, które zazwyczaj odnosić się będą wprost do konkretnych sytuacji zaistniałych w komunikacji. Tradycyjnie zalicza się do nich zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i prędkości bezpiecznej. W ramach zasady ostrożności należy wskazać wiele wymogów, od spełnienia których zależy sprawny i niezakłócony tok komunikacji.</p> <p>Oskarżony nie wybierając zachowania pozwalającego na uważną obserwację, do wypadku doprowadził łamiąc zasady ruchu drogowego w sposób nieumyślny.</p>	

Zasada, którą oskarżony naruszył to zasada ostrożności, którą obowiązany jest zachować kierowca w każdych warunkach (art. 3 Prawa o ruchu drogowym zobowiązuje kierowcę do zachowania ostrożności i unikania wszelkiego działania, które mogłoby stanowić zagrożenie bezpieczeństwa dla ruchu drogowego), której stopień w niniejszym przypadku, w związku ze zbliżaniem się do skrzyżowania (art. 25 Prawa o ruchu drogowym) został podwyższony do ostrożności szczególnej. Brak wymaganej ostrożności i nieprawidłowa obserwacja przedpola jazdy skutkowałe nie zauważeniem rowerzysty jadącego drogą z pierwszeństwem przejazdu, włączenie się do ruchu z drogi podporządkowanej i w konsekwencji nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu kierującemu rowerem M. K. (1) doprowadzając tym samym do zderzenia z w/w pojazdem.

Należy wskazać, że warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca

percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowania wykonywanie manewru włączania się do ruchu z progi podporządkowanej bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajechania drogi pojazdowi jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu. Zaniechanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wskazanego manewru oznacza niezachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 25 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Sąd nie podzielił przy tym argumentu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, iż oskarżony zbiegł z miejsca wypadku, co winno skutkować odpowiednią zmianą w kwalifikacji prawnej z uwzględnieniem art. 178 § 1 kk. Podkreślić należy, że nie każde oddalenie jest zbiegnięciem. To drugie na gruncie językowym oznacza „uciec skądś”, zaś na gruncie doktryny i orzecznictwa rozumie się przez nie samowolne oddalenie sprawcy z chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej, a więc ukrycia się przed organami ścigania,

działanie takie ma więc charakter kierunkowy, niezbędne jest wykazanie umyślności co do tego, że przez zbiegnięcie zmierzał on do uniknięcia odpowiedzialności (tak między innymi komentarz pod red. W. Wróbla do art. 178, opubl. LEX oraz Sąd Najwyższy w wyrokach z 27 marca 2001r., IV KK 175/00, 1 marca 2011r., V KK 284/10, 6 lipca 2011r., II K 23/11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony J. T. (1) pozostał na miejscu zdarzenia, aż do momentu zabrania pokrzywdzonego przez karetkę. Do tego czasu na miejscu nie pojawił się żaden patrol Policji, odjechał więc z tego miejsca i udał się do domu. Podkreślić należy, że Policja jeszcze tego samego dnia był w miejscu zamieszkania oskarżonego, przebadła go na zawartość alkoholu i dokonała oględzin samochodu. Żadne zachowanie J. T. (1) nie wskazuje więc, że chciałby on uciec z miejsca zdarzenia i ukryć się w celu uniknięcia odpowiedzialności.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. T. (1)	I	I	Rozważając kwestię kary sąd w ustalaniu jej

rozmiaru kierował się dyrektywami wymiaru kary wymienionymi w art. art. 53 k.k. Przy wymiarze kary sąd jako okoliczności łagodzące poczytał: dotychczasową niekaralność oskarżonego, fakt, że oskarżony dopuścił się nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, okoliczność, iż prowadzi on ustabilizowany tryb życia. Jako okoliczność obciążającą należało poczytać niezwykle poważne skutki wypadku drogowego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd uznał, że kara w takim wymiarze spełni swoje ustawowo określone cele, a wymierzenie innego rodzaju kary byłoby niczym nie uzasadnionym przejawem pobłażania, sprzecznym z podstawowymi celami kary i niepożądaną z punktu widzenia społecznego oddziaływania oraz celów wychowawczych jakie ma ona osiągnąć względem sprawcy, reakcją karną na karygodny czyn oskarżonego. Czyn oskarżonego jako zawiniony, społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy i przekraczający normę prawa karnego jest

			<p>czynem przestępczym. J. T. dość bowiem, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas włączania się do ruchu z drogi podporządkowanej, to skutki wypadku, w szczególności obrażenia ciała pokrzywdzonego były na tyle poważne, że zagrażały jego życiu. Nie bez znaczenie jest również postawa oskarżonego, który po wypadku nie interesował się stanem zdrowia w/w. W rezultacie wymierzona J. T. kara pozbawienia wolności jest zdaniem Sądu proporcjonalna do stopnia jego winy oraz społecznej szkodliwości czynu.</p>
J. T.	I	II	<p>Jednocześnie sąd uznał, iż można w stosunku do oskarżonego zastosować instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary, dotychczasowe bowiem jego postępowanie, poza oczywiście jego nagannym zachowaniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania, pozwala na sformułowanie wobec niego pozytywnej prognozy na przyszłość. Orzeczona kara w takiej postaci spełni zdaniem sądu wobec oskarżonego jej cele wychowawcze. Warunkowe zwieszenie stanowić będzie dla oskarżonego środek działający stymulująco. Realna możliwość wykonania kary w sytuacji</p>

			<p>ponownego wejścia w konflikt z prawem stanowić będzie dla niego motywację do przestrzegania porządku prawnego. Zdaniem sądu, popełnienie przez niego przypisanego mu czynu wynikało bowiem z jego lekkomyślności.</p> <p>Orzeczona kara w takiej postaci spełni zdaniem sądu wobec oskarżonego jej cele wychowawcze. Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych w pkt II wyroku przepisów ustawy zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej kary w stosunku do oskarżonego na dwuletni okres próby. Czas ten będzie wystarczający dla potwierdzenia przyjętej pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p>
J. T.	I	III	<p>Ponadto dla wzmocnienia celów kary sąd zobowiązał oskarżonego J. T. do wykonania obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku. Obowiązek przeproszenia pokrzywdzonego, w przypadku popełnienia przestępstwa wymagającego moralnej rekompensaty, polegający na osobistym wyrażeniu skruchy za wyrządzoną krzywdę - ma wymiar etyczny, służy celom wychowawczym,</p>

			<p>albowiem wymaga od sprawcy ukorzenia się przed pokrzywdzonym i daje okazję do chwili refleksji nad dotychczasową postawą. Jeżeli zaś chodzi o formę przeprosin, to pozostała ona do wyboru oskarżonego, przy czym ma to być forma na tyle skuteczna, aby w toku postępowania wykonawczego pokrzywdzony potwierdził, że takie przeprosiny otrzymał. Jeśli to nie nastąpi Sąd ma możliwości w toku postępowania wykonawczego by wyegzekwować, ewentualnie określić formę wykonania tego obowiązku.</p>
	I	IV	<p>Na mocy art. 46 § 2 k.k. orzeczono oskarżonemu środek kompensacyjny na rzecz pokrzywdzonemu w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz M. K. w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych, co winno w części zadośćuczynić krzywdzie jakiej doznał w wyniku wypadku. Kwota powyższa ustalona została na podstawie obrażeń ciała, konieczności leczenia szpitalnego oraz związanych z tym szeregiem dolegliwości w codziennym funkcjonowaniu. Jej zadaniem będzie także uświadomienie</p>

			oskarżonemu konieczności ponoszenia także finansowych konsekwencji popełnionego czynu i będzie czynnikiem pozytywnie wpływającym na sposób prowadzenia pojazdów w przyszłości.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V	Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. sąd zwolnił oskarżonego J. T. (1) w całości od zapłaty na rzecz		

	Skarbu Państwa kosztów sądowych.	
VI	Na zasadzie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. sąd zasądził od oskarżonego J. T. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. K. (1) kwotę 1.440 (tysiąc czterysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie.	
Podpis		